



замори. Очитѣ му бѣха насълзени отъ силния студъ. Освенъ това, отново бѣ почнало да снѣжи. Снѣжинкитѣ го шибаха право въ лицето и го мокрѣха. Наближи гората. Младитѣ клонки на дърветата, натежали отъ пухкавъ снѣжець, леко се поклащаха, сякашъ го поздравяваха. Но, изведнѣжъ, настѣпи нѣщо страшно. Нѣкакъвъ шумъ отъ тихи стѣпки долетѣ до слуха му. Той се извърна и що да види: две свѣтящи очи се бѣха вперили въ него. Вълкъ! Първанъ се вцепени отъ страхъ. Страхни бѣха тия огнени очи, а изъ полуотворената уста на звѣра се показваха едри и остри зѣби. По кожата на Първана запълзѣха студени трѣпки. Коситѣ му се изправиха като игли. Но той не се забрави. Почна заднишкомъ да отстѣпя къмъ близкото дърво и, когато го приближи и усѣти, че гърба му е защитенъ, оглушително се провикна:

— Шарко-о-о! Шарко-о-о! Шарко-о-о!

Сетне предъ очитѣ му притъмнѣ, изгуби съзнание и падна въ дълбокия снѣгъ.

За мигъ вълкътъ подплашено се отдрѣпна на нѣколко крачки и пакъ се спрѣ, като клекна на заднитѣ си крака. Очитѣ му хищно и гладно измѣрваха безчувствения трупъ на момчето. Той бѣше вече готовъ да се хвърли и да утоли глада си. Но въ това време Шарко сякашъ изкочи изподъ снѣга и съ единъ пѣргавъ скокъ се намѣри предъ дивия звѣръ. Започна се борба на животъ и на смъртъ. Докато вълкътъ, изпохапанъ на много мѣста по врата и по краката, се видѣ принуденъ да бѣга.

Шарко пристѣпи къмъ падналия си другаръ, сграбчи го за пояса и го повлѣче, студенъ и безжизненъ, къмъ кошарата.

Близко седмица Първанъ прекара въ треска. И непрестанно блунаше: „Учителката ще ми пише отсѣствие... Искамъ да вървя, тате... Често викаше въ сѣня си: — Шарко-о-о! Вълкъ! Шарко-о-о!“

Когато Първанъ оздравѣ, Шарко не го оставяше, а го придружаваше всѣка заранъ до училището и едва тогава се връщаше при стадото въ кошарата. А привечерь, забиеше ли селското клепало за вечерня, той отново трѣгваше къмъ селото, за да го доведе. Това трая презъ цѣлата зима. И тѣхното другарство отъ день на день все повече и повече се заякчаваше.

Чичо Пѣй

